

opusdei.org

Audiència.

L'empresonament de Pere i l'alliberament prodigiós

“Cal que la nostra pregària sigui així: assídua, solidària amb els altres, plenament confiada en Déu, que ens coneix en allò més íntim i té cura de nosaltres”.

24/06/2012

Estimats germans i germanes,

Avui vull reflexionar sobre l'últim episodi de la vida de sant Pere narrat

en els Fets dels Apòstols:
l'empresonament per ordre
d'Herodes Agripa i l'alliberament per
la intervenció prodigiosa de l'àngel
del Senyor, en la vigília del seu
procés a Jerusalem (cf . Ac 12, 1-17).

El relat està marcat, un cop més, per
la pregària de l'Església. De fet, sant
Lluc escriu: «*Mentre Pere era a la
presó ben vigilat, la comunitat
pregava a Déu intensament per
ell*» (Ac 12, 5). I, després de sortir
miraculosament de la presó, en
ocasió de la seva visita a la casa de
Maria, la mare de Joan anomenat
Marc, s'afirma que «*hi havia molta
gent reunida que pregava*» (Ac 12, 12).
Entre aquestes dues importants
anotacions que expliquen l'actitud de
la comunitat cristiana davant del
perill i la persecució, es narra la
detenció i l'alliberament de Pere, que
comprèn tota la nit. La força de
l'oració incessant de l'Església s'eleva
a Déu i el Senyor escolta i realitza un

alliberament inimaginable i inesperat, enviant el seu àngel.

El relat al·ludeix als grans elements de l'alliberament d'Israel de l'esclavitud d'Egipte, la Pasqua jueva. Com va succeir en aquell esdeveniment fonamental, també aquí realitza l'acció principal l'àngel del Senyor que allibera Pere. I les accions mateixes de l'Apòstol –a qui se li demana que s'aixequi de pressa, que es posi el cinturó i que s'emboliqui en el mantell– reproduueixen les del poble escollit en la nit de l'alliberament per intervenció de Déu, quan va ser convidat a menjar de pressa el xai amb la cintura cenyida, les sandàlies i un bastó a la mà, a punt per sortir del país (cf. *Ex* 12, 11). Així Pere pot exclamar: «*Ara veig realment que el Senyor ha enviat el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes*» (*Ac* 12, 11). L'àngel no només recorda l'alliberament d'Israel d'Egipte, sinó

també de la Resurrecció de Crist. De fet, els Fets dels Apòstols narren: «*Tot d'una es va presentar un àngel del Senyor i el calabós s'omplí de claror. L'àngel va tocar Pere al costat, el desvetllà*»(Ac 12, 7). La llum que omple la cel·la de la presó, l'acció mateixa de despertar a l'Apòstol, remetent a la llum alliberadora de la Pasqua del Senyor que venç les tenebres de la nit i del mal.

Finalment, la invitació: «*Posa't el mantell i segueix-me.*» (Ac 12, 8), fa ressonar al cor les paraules de la crida inicial de Jesús (cf. Mc 1, 17), repetida després de la Resurrecció a la riba del llac de Tiberíades, on el Senyor diu dues vegades a Pere: «*Segueix-me*» (Jn 21, 19-22). És una invitació urgent al seguiment: només sortint de si mateixos per posar-se en camí amb el Senyor i fer la seva voluntat, hom viu la veritable llibertat.

Vull subratllar també un altre aspecte de l'actitud de Pere a la presó: de fet, notem que, mentre la comunitat cristiana prega amb insistència per ell, Pere «*dormia*» (Ac 12, 6). En una situació tan crítica i de seriós perill, és una actitud que pot semblar estranya, però que en canvi denota tranquil·litat i confiança; es fia de Déu, sap que està envoltat per la solidaritat i la pregària dels seus, i s'abandona totalment a les mans del Senyor. Cal que la nostra pregària sigui així: assídua, solidària amb els altres, plenament confiada en Déu, que ens coneix en allò més íntim i té cura de nosaltres de manera que -diu Jesús- «*fins i tot els cabells, us té comptats. Per tant, no tingueu por*»(Mt 10, 30-31). Pere viu la nit de la presó i de l'alliberament de la presó com un moment del seu seguiment del Senyor, que venç les tenebres de la nit i allibera de l'esclavitud de les cadenes i del perill de mort. L'alliberament és prodigiós,

marcat per diversos passos acuradament: guiat per l'àngel, tot i la vigilància dels guàrdies, travessa la primera i la segona guàrdia, fins el cancell de ferro que dóna a la ciutat, el qual s'obre sol davant seu (cf. Ac 12, 10). Pere i l'àngel del Senyor avancen junts un tram del camí fins que, tornat en si, l'Apòstol s'adona que el Senyor l'ha alliberat realment i, després de reflexionar va a casa de Maria, la mare de Marc , on molts dels deixebles hi són reunits en oració; una vegada més la resposta de la comunitat a la dificultat i al perill és posar-se en mans de Déu, intensificar la relació amb ell.

Aquí em sembla útil recordar una altra situació no fàcil que va viure la comunitat cristiana dels orígens. Ens parla d'ella Jaume en la seva Carta. És una comunitat en crisi, en dificultat, no tant per les persecucions, com perquè en el seu si hi ha gelosia i disputes (cf. St 3,

14-16). I l'Apòstol es demana el perquè d'aquesta situació. Troba dos motius principals: el primer és el deixar-se dominar per les passions, per la dictadura dels desitjos de plaer, de l'egoisme (cf. St 4, 1-2a), el segon és la manca d'oració -«*no demaneu*» (St 4, 2b)- o la presència d'una oració que no es pot definir com a tal -«*Demaneu i no rebeu perquè ho feu amb malícia, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers*» (St 4, 3). Aquesta situació canviaria, segons Jaume, si la comunitat unida parlés amb Déu, si pregués realment de manera assídua i unànime. Fins i tot parlar sobre Déu, de fet, corre el risc de perdre la força interior i el testimoni es desvirtua si no estan animats, sostinguts i acompanyats per la pregària, per la continuïtat d'un diàleg viu amb el Senyor. Una advertència important també per a nosaltres i per a les nostres comunitats, sigui per a les petites,

com la família, sigui per les més grans, com la parròquia, la diòcesi o tota l'Església. I em fa pensar que en aquesta comunitat de Jaume pregaven, però pregaven malament, només per les seves pròpies passions. Hem d'aprendre sempre de nou a pregar bé, pregar realment, orientar-nos cap a Déu i no cap al propi bé.

La comunitat, en canvi, que acompanya Pere mentre és a la presó, és una comunitat que prega veritablement, durant tota la nit, unida. I és una alegria incontenible que envaeix el cor de tots quan l'Apòstol tusta inesperadament la porta. Són l'alegria i la sorpresa davant l'acció de Déu que escolta. Així, l'Església eleva la seva oració per Pere; i a l'Església torna ell per narrar «*com el Senyor l'havia alliberat de la presó*» (Ac 12, 17). En aquella Església en què està posat com a roca (cf. Mt 16, 18), Pere narra la seva «Pasqua» d'alliberament:

experimenta que en seguir Jesús hi ha la veritable llibertat, que ens envolta la llum enlluernadora de la Resurrecció i per això hom pot testimoniar fins al martiri que el Senyor és el Ressuscitat i «realment el Senyor ha enviat el seu àngel per alliberar-lo de les mans d'Herodes» (cf. *Ac* 12, 11). El martiri que patirà després a Roma l'unirà definitivament a Crist, que li havia dit: quan siguis vell, un altre et portarà allà on no vols, per indicar com havia de donar glòria a Déu (cf. *Jn* 21, 18-19) .

Estimats germans i germanes, l'episodi de l'alliberament de Pere narrat per sant Lluç ens diu que l'Església, cada un de nosaltres, travessa la nit de la prova, però allò que ens sosté és la vigilància incessant de l'oració. També jo, des del primer moment de la meua elecció com a successor de sant Pere, sempre m'he sentit sostingut per la

vostra pregària, per la pregària de l'Església, sobretot en els moments més difícils. Ho agraeixo de cor. Amb la pregària constant i confiada el Senyor ens lliura de les cadenes, ens guia per travessar qualsevol nit de presó que pugui tenallar el nostre cor, ens dóna la serenitat del cor per afrontar les dificultats de la vida, fins i tot el rebuig, l'oposició i la persecució. L'episodi de Pere mostra aquesta força de la pregària. I l'Apòstol, encara que estigui amb cadenes, se sent tranquil, amb la certesa que mai no està sol: la comunitat està pregant per ell, el Senyor és a prop d'ell, encara més, sap que *«en la teva feblesa actua el meu poder»*(2 Co 12, 9). La pregària constant i unànime és un instrument valuós també per superar les proves que puguin sorgir en el camí de la vida, perquè estar units a Déu ens permet també estar profundament units els uns als altres. Gràcies.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
l'empresonament-de-pere-i-
l'alliberament-prodigios/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
l'empresonament-de-pere-i-
l'alliberament-prodigios/) (04/04/2026)